

Scott Ritter: Výhled Ukrajiny na rok 2023

infokuryr.cz/n/2023/01/15/scott-ritter-vyhled-ukrajiny-na-rok-2023

kuryr

15. ledna 2023

Vzhledem k nejednoznačné historii minských dohod je nepravděpodobné, že by Rusko bylo možné odradit od vojenské ofenzívy diplomatickou cestou. Zdá se, že rok 2023 bude rokem pokračující násilné konfrontace.

Po téměř roce dramatických událostí, kdy se první ruské postupy střetly s působivými ukrajinskými protiofenzívami, se fronty v rusko-ukrajinském konfliktu stabilizovaly. Obě strany vedou krvavou zákopovou válku, přičemž se navzájem vyčerpávají v brutální bitvě vyčerpání, zatímco čekají na další velkou iniciativu z obou stran.

Jak se blíží roční výročí ruské invaze na Ukrajinu, skutečnost, že Ukrajina došla v tomto konfliktu tak daleko, představuje jak morální, tak v menší míře i vojenské vítězství.

Od předsedy náčelníků štábů USA po ředitele CIA většina vysokých vojenských a zpravodajských úředníků na Západě na začátku roku 2022 usoudila, že velká ruská vojenská ofenzíva proti Ukrajině povede k rychlému, rozhodnému ruskému vítězství.

Odolnost a síla ukrajinské armády překvapila všechny, včetně Rusů, jejichž původní akční plán, včetně sil vyčleněných pro tento úkol, se ukázal jako nedostačující pro daný úkol. Hodnocení ukrajinského vítězství je však zavádějící .

Smrt diplomacie

Jak se na bojišti usazuje prach, objevuje se ve strategické vizi za ruským rozhodnutím invaze na Ukrajinu vzor. Zatímco západní mainstream nadále vykresluje ruskou akci jako ukvapený akt nevyprovokované agrese, objevil se vzorec faktů, který naznačuje, že ruský argument preventivní kolektivní sebeobrany podle článku 51 Charty OSN může mít své opodstatnění.

Nedávná přiznání osob odpovědných za přijetí minských dohod z let 2014 a 2015 (bývalý ukrajinský prezident Petro Porošenko , bývalý francouzský prezident Francois Hollande a bývalá německá kancléřka Angela Merkelová) ukazují, že cíl Minských dohod, kterým je nalezení mírového řešení konfliktu na Donbasu mezi ukrajinská vláda a proruští separatisté po roce 2014 byla lež.

Místo toho byly podle této trojky dohody z Minsku jen o málo více než jen prostředkem, jak získat Ukrajině čas, aby s pomocí NATO vybudovala armádu schopnou ovládnout Donbas a vyhnat Rusko z Krymu.

Na tomto pozadí získává USA a NATO zřízení stálého výcvikového zařízení na západní Ukrajině – kde bude v letech 2015 až 2022 vycvičeno podle standardů NATO kolem 30 000 ukrajinských vojáků, aby čelili Rusku na východní Ukrajině – zcela novou perspektivu.

Přiznaná duplicita Ukrajiny, Francie a Německa kontrastuje s opakovaným naléháním Ruska na plné provedení Minských dohod před jeho rozhodnutím o invazi na Ukrajinu 24. února 2022.

V roce 2008 bývalý velvyslanec USA v Rusku William Burns, nyní ředitel CIA, varoval, že jakékoli snahy NATO vzít Ukrajinu do svých rukou by Rusko považovalo za hrozbu pro svou národní bezpečnost, a pokud by pokračovalo, vyvolalo by to Rusko. vojenský zásah. Tato zpráva od Burnse poskytuje velmi potřebný kontext k ruským iniciativám ze 17. prosince 2021 k vytvoření nového evropského bezpečnostního rámce, který by Ukrajinu udržel mimo NATO.

Jednoduše řečeno, ruská diplomacie byla navržena tak, aby se vyhnula konfliktu. Totéž nelze říci o Ukrajině, ani o jejích západních partnerech, kteří prosazovali politiku rozšiřování NATO v souvislosti s řešením krize Donbass/Krym vojenskými prostředky.

Měníče her, ne vítězové

Reakce ruské vlády na neúspěch ruské armády porazit Ukrajinu v raných fázích konfliktu poskytuje důležitý pohled na to, jak ruské vedení uvažovalo o svých cílech a záměrech.

Rusové, kteří neuspěli v rozhodujícím vítězství, se zdáli být připraveni přijmout výsledek, který by omezil ruské územní zisky na Donbas a Krym, a dohodu Ukrajiny nevstoupit do NATO. Ve skutečnosti byly Rusko a Ukrajina na pokraji dokončení takové dohody při jednáních, která se měla konat v Istanbulu na začátku dubna 2022.

Tato jednání však byla zmařena zásahem tehdejšího britského premiéra Borise Johnsona, který trvalou vojenskou podporu Ukrajině podmínil ochotou Ukrajiny vynutit si ukončení konfliktu na bitevním poli, nikoli prostřednictvím vyjednávání. Důvodem Johnsonova zásahu bylo hodnocení NATO, že počáteční vojenské neúspěchy Ruska byly známkou ruské slabosti.

Nálada v NATO, která se odráží ve veřejných prohlášeních generálního tajemníka NATO Jense Stoltenberga („*Pokud [ruský prezident Vladimir] Putin vyhraje, nebude to jen velká porážka pro Ukrajince, bude to také porážka pro nás všechny*“) a od amerického

ministra obrany Lloyda Austina („*Chceme, aby bylo Rusko oslabeno natolik, že už nemůže dělat to, co udělalo při invazi na Ukrajinu*“) ukázal, chtěl využít rusko-ukrajinský konflikt jako zástupnou válku k oslabení Ruska do takové míry, že by se už nikdy nepustilo do vojenského dobrodružství, jako je to na Ukrajině. [V kombinaci s nešťastnou ekonomickou válkou by to také svrhlo ruskou vládu, jak loni na jaře připustil prezident Joe Biden.]

Tato politika byla spouštěcím mechanismem pro dodání pomoci Ukrajině v hodnotě více než 100 miliard dolarů, včetně moderního vojenského vybavení v hodnotě desítek miliard dolarů.

Taková masivní infuze peněz změnila hru a umožnila Ukrajině přejít z primárně obranného postoje k postoji, ve kterém nově vytvořená ukrajinská armáda, vycvičená, vybavená a organizovaná podle standardů NATO, zahájila rozsáhlé protiútoky, jimiž ruské ozbrojené síly mohly být vyhnán z velké části Ukrajiny. Nejednalo se však o strategii vyhrávající hru – právě naopak.

Vojenská matematika

Působivé ukrajinské vojenské úspěchy, které umožnilo poskytnutí vojenské pomoci NATO, si vyžádaly vysoké náklady na životy a materiál. I když je obtížné stanovit přesný počet obětí, které obě strany utrpěly, je široce uznáváno, dokonce i ukrajinskou vládou, že ukrajinské ztráty byly těžké.

S nyní stabilizovanými bitevními liniemi vyvstává otázka, jak válka pokračuje, jako otázka vojenské matematiky – zkrátka jako příčinný vztah mezi dvěma základními rovnicemi zahrnujícími rychlost hoření (jak rychle jsou ztráty na životech) a rychlostí doplňování (jak tyto ztráty lze rychle nahradit).

Zdá se, že ani NATO, ani Spojené státy nejsou schopny udržet množství zbraní dodávaných na Ukrajinu, které na podzim umožnilo úspěšné protiofenzívy proti Rusům.

Většina tohoto vybavení byla zničena, a přestože Ukrajina trvá na tom, že potřebuje více tanků, obrněných bojových vozidel, dělostřelectva a protiletadlových systémů, a přestože se zdá, že přichází nová vojenská pomoc, dorazí příliš pozdě a v nedostatečném množství na to, aby vzít na bojiště, aby měl rozhodující vliv.

Stejně tak počet obětí na Ukrajině, který občas přesahuje 1000 mužů denně, daleko převyšuje schopnost země mobilizovat a vycvičit náhradníky.

Rusko na druhou stranu dokončuje mobilizaci více než 300 000 vojáků, kteří jsou podle všeho vyzbrojeni nejpokročilejšími zbraňovými systémy v ruském arzenálu.

Až tyto síly na konci ledna dorazí na bojiště v plné síle, Ukrajina nebude mít odpověď. Tato krutá realita, spojená s ruskou anexií více než 20 procent území Ukrajiny a škodami na infrastruktuře téměř 1 bilion dolarů, nevěští nic dobrého pro budoucnost Ukrajiny.

Jedno staré ruské přísloví říká: „Rus zapřáhne pomalu, ale jede rychle“. Zdá se, že to platí v rusko-ukrajinském konfliktu.

Jak Ukrajina, tak její západní partneři se snaží udržet konflikt, který sami vyvolali, když v dubnu 2022 odmítli možné mírové urovnání. Rusko se od svého stažení z velké části přeskupilo a zdá se, že je připraveno obnovit rozsáhlé útočné operace, na které Ukrajina ani její západní partneři nemají adekvátní odpověď.

Navíc vzhledem k pochybné historii minských dohod je nepravděpodobné, že by diplomacie mohla odradit Rusko od jeho vojenské ofenzívy. Zdá se tedy, že rok 2023 bude rokem pokračující násilné konfrontace, která vyústí v rozhodující ruské vojenské vítězství.

Uvidí se, jak Rusko takové vojenské vítězství převede do udržitelného politického řešení, které se promítne do míru a bezpečnosti v regionu.

Scott Ritter je bývalý zpravodajský důstojník americké námořní pěchoty, který sloužil v bývalém Sovětském svazu při provádění smluv o kontrole zbrojení, v Perském zálivu během operace Pouštní bouře a v Iráku dohlížel na odzbrojení zbraní hromadného ničení. Jeho poslední knihou je Disarmament in the Time of Perestrojka, kterou vydalo nakladatelství Clarity Press.

ZDROJ

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST

Sdílet: